

20 – Läkare

Bor på landsbygden.

“Ett liv är alltid värt att rädda.”

Relationer: Minst 1 negativ relation i grupp 2 eller 3. Minst en djup, positiv relation i grupp 2 eller 3. Övriga relationer såsom du önskar.

Scen 3

Är det inte så att om du ska överleva och kanske kunna göra skillnad för andra, måste du ta dig till storstaden? Trots att du lämnar andra bakom dig? Trots att det betyder att ditt människovärde räknas i din prestation, i din titel på ett papper? Trots att du inte vet hur det kommer bli där, i staden, bland de som inte behövt göra det här valet? Tvivlen är många och svåra, men din plats är ju här, där du bor och lever. Det måste vara rätt att stanna.

Scen 4

Chocken över bortförseeln är fortfarande stark, även om återseendet av vissa hemifrån mildrar. Samtidigt verkar de lugna, nästan... sövda av stadens rutiner? Har de glömt vad de lämnat? Glömt hur staden prioriterar bort alla som inte passar in i “tryggheten”? Förvirringen är stark. Vad gör de där hemma, vad gör ni med era gamla vänner och vad gör ni med er själva?

Scen 5

Läget är bistrare. Du får in fler och fler patienter som lider av näringsbrist eller sjukdomar som förr hade varit enkla att bota. Själv försöker du ignorera yrseln som slår till allt oftare, liksom du ignorerar stanken från för många människor på en för liten yta. Rykten om att ni är för många, att det var ett misstag att släppa in er, florerar vilt. Vad håller Kommittén på med egentligen?

Scen 6

Ni kan inte längre överleva i staden, det är uppenbart. Varför ser inte de styrande det? De som kommit hit med dig hemifrån håller med, ni har länge blickat ut genom stängslan och tänkt på att lämna tillsammans, men inte vågat. Nu måste ni, om ni ska orka hela vägen hem. Snart är ni för svaga, för sjuka, döda.

Under scenen ska ni lyfta frågan om att lämna staden, och sedan ge er av med de som vill. Håll gärna varandra om ryggen i grupp 2. När ni anländer till hemmet och grupp 3, behöver ni ställa frågan om att få komma tillbaka och bo där igen.

21 – Ingenjör på SAAB Missiles

Bor på landsbygden.

“Det logiska är det rätta.”

Relationer: Minst 1 negativ relation i grupp 2 eller 3. Minst en djup, positiv relation i grupp 2 eller 3. Övriga relationer såsom du önskar.

Scen 3

Är det inte så att om du ska överleva och kanske kunna göra skillnad för andra, måste du ta dig till storstaden? Trots att du lämnar andra bakom dig? Trots att det betyder att ditt människovärde räknas i din prestation, i din titel på ett papper? Trots att du inte vet hur det

kommer bli där, i staden, bland de som inte behövt göra det här valet? Tvivlen är många och svåra, men din plats är ju här, där du bor och lever. Det måste vara rätt att stanna.

Scen 4

Chocken över bortförseeln är fortfarande stark, även om återseendet av vissa hemifrån mildrar. Samtidigt verkar de lugna, nästan... sövda av stadens rutiner? Har de glömt vad de lämnat? Glömt hur staden prioriterar bort alla som inte passar in i "tryggheten"? Förvirringen är stark. Vad gör de där hemma, vad gör ni med era gamla vänner och vad gör ni med er själva?

Scen 5

Läget är bistrare. Du får in fler och fler krav på resultat, trots att de som var tänkta att assistera dig har fallit ifrån, en efter en. Sjuka, förmodligen. Självt försöker du ignorera migränen som slår till allt oftare, liksom du ignorerar stanken från för många människor på en för liten yta. Rykten om att ni är för många, att det var ett misstag att släppa in er, florerar vilt. Vad håller Kommittén på med egentligen?

Scen 6

Ni kan inte längre överleva i staden, det är uppenbart. Varför ser inte de styrande det logiska i att gå? De som kommit hit med dig hemifrån håller med, ni har länge blickat ut genom stängslen och tänkt på att lämna tillsammans, men inte vågat. Nu måste ni, om ni ska orka hela vägen hem. Snart är ni för svaga, för sjuka, döda.

Under scenen ska ni lyfta frågan om att lämna staden, och sedan ge er av med de som vill. Håll gärna varandra om ryggen i grupp 2. När ni anländer till hemmet och grupp 3, behöver ni ställa frågan om att få komma tillbaka och bo där igen.

22 – Polis

Bor på landsbygden.

Stolt över att vara en del av tryggheten i samhället.

Relationer: Minst 1 negativ relation i grupp 2 eller 3. Minst en djup, positiv relation i grupp 2 eller 3. Övriga relationer såsom du önskar.

Scen 3

Är det inte så att om du ska överleva och kanske kunna göra skillnad för andra, måste du ta dig till storstaden? Trots att du lämnar andra bakom dig? Trots att det betyder att ditt människovärde räknas i din prestation, i din titel på ett papper? Trots att du inte vet hur det kommer bli där, i staden, bland de som inte behövt göra det här valet? Tvivlen är många och svåra, men din plats är ju här, där du bor och lever. Det måste vara rätt att stanna.

Scen 4

Chocken över bortförseeln är fortfarande stark, även om återseendet av vissa hemifrån mildrar. Samtidigt verkar de lugna, nästan... sövda av stadens rutiner? Har de glömt vad de lämnat? Glömt hur staden prioriterar bort alla som inte passar in i "tryggheten"? Förvirringen är stark. Vad gör de där hemma, vad gör ni med era gamla vänner och vad gör ni med er själva?

Scen 5

Läget är bistrare. Du får bryta in och stoppa fler och fler allvarliga bråk, alltid över småsaker. Tålmodet verkar försvinna i takt med att maten minskar. Självt försöker du ignorera näsblodet som kommer allt oftare, liksom du ignorerar stanken från för många människor på en för liten yta. Rykten om att ni är för många, att det var ett misstag att släppa in er, florerar vilt. Vad håller Kommittén på med egentligen?

Scen 6

Ni kan inte längre överleva i staden, det är uppenbart. Varför ser inte de styrande det? De som kommit hit med dig hemifrån håller med, ni har länge blickat ut genom stängslan och tänkt på att lämna tillsammans, men inte vågat. Nu måste ni, om ni ska orka hela vägen hem. Snart är ni för svaga, för sjuka, döda.

Under scenen ska ni lyfta frågan om att lämna staden, och sedan ge er av med de som vill. Håll gärna varandra om ryggen i grupp 2. När ni anländer till hemmet och grupp 3, behöver ni ställa frågan om att få komma tillbaka och bo där igen.

23 – Tolk (ryska, engelska, nordiska språk?)

Bor på landsbygden.

“Så länge människor kan mötas, är allt väl.”

Relationer: Minst 1 negativ relation i grupp 2 eller 3. Minst en djup, positiv relation i grupp 2 eller 3. Övriga relationer såsom du önskar.

Scen 3

Är det inte så att om du ska överleva och kanske kunna göra skillnad för andra, måste du ta dig till storstaden? Trots att du lämnar andra bakom dig? Trots att det betyder att ditt människovärde räknas i din prestation, i din titel på ett papper? Trots att du inte vet hur det kommer bli där, i staden, bland de som inte behövt göra det här valet? Tvivlen är många och svåra, men din plats är ju här, där du bor och lever. Det måste vara rätt att stanna.

Scen 4

Chocken över bortförelsen är fortfarande stark, även om återseendet av vissa hemifrån mildrar. Samtidigt verkar de lugna, nästan... sövda av stadens rutiner? Har de glömt vad de lämnat? Glömt hur staden prioriterar bort alla som inte passar in i “tryggheten”? Förvirringen är stark. Vad gör de där hemma, vad gör ni med era gamla vänner och vad gör ni med er själva?

Scen 5

Läget är bistrare. Du får närvara vid färre och färre möten, och dokumenten du ombeds översätta rör allt oftare begäran om handel. Eller, böner snarare än begäran. Självt försöker du ignorera det hungerberoende illamåendet som slår till allt oftare, liksom du ignorerar stanken från för många människor på en för liten yta. Rykten om att ni är för många, att det var ett misstag att släppa in er, florerar vilt. Vad håller Kommittén på med egentligen?

Scen 6

Ni kan inte längre överleva i staden, det är uppenbart. Varför ser inte de styrande det? De som kommit hit med dig hemifrån håller med, ni har länge blickat ut genom stängslen och tänkt på att lämna tillsammans, men inte vågat. Nu måste ni, om ni ska orka hela vägen hem. Snart är ni för svaga, för sjuka, döda.

Under scenen ska ni lyfta frågan om att lämna staden, och sedan ge er av med de som vill. Håll gärna varandra om ryggen i grupp 2. När ni anländer till hemmet och grupp 3, behöver ni ställa frågan om att få komma tillbaka och bo där igen.

24 – Forskare, biolog

Bor på landsbygden.

“Har vi bara tillräckliga data, kan vi fixa vad som helst.”

Relationer: Minst 1 negativ relation i grupp 2 eller 3. Minst en djup, positiv relation i grupp 2 eller 3. Övriga relationer såsom du önskar.

Scen 3

Är det inte så att om du ska överleva och kanske kunna göra skillnad för andra, måste du ta dig till storstaden? Trots att du lämnar andra bakom dig? Trots att det betyder att ditt människovärde räknas i din prestation, i din titel på ett papper? Trots att du inte vet hur det kommer bli där, i staden, bland de som inte behövt göra det här valet? Tvivlen är många och svåra, men din plats är ju här, där du bor och lever. Det måste vara rätt att stanna.

Scen 4

Chocken över bortförseeln är fortfarande stark, även om återseendet av vissa hemifrån mildrar. Samtidigt verkar de lugna, nästan... sövda av stadens rutiner? Har de glömt vad de lämnat? Glömt hur staden prioriterar bort alla som inte passar in i “tryggheten”? Förvirringen är stark. Vad gör de där hemma, vad gör ni med era gamla vänner och vad gör ni med er själva?

Scen 5

Läget är bistrare. Du får fler och fler frågor om epidemispridning och förvaltning av grödor. Är det först nu de börjar tänka på sådant?!. Själv försöker du ignorera skakningarna i händerna som kommer allt oftare, liksom du ignorerar stanken från för många människor på en för liten yta. Rykten om att ni är för många, att det var ett misstag att släppa in er, florerar vilt. Vad håller Kommittén på med egentligen?

Scen 6

Ni kan inte längre överleva i staden, det är uppenbart. Varför ser inte de styrande det? De som kommit hit med dig hemifrån håller med, ni har länge blickat ut genom stängslen och tänkt på att lämna tillsammans, men inte vågat. Nu måste ni, om ni ska orka hela vägen hem. Snart är ni för svaga, för sjuka, döda.

Under scenen ska ni lyfta frågan om att lämna staden, och sedan ge er av med de som vill. Håll gärna varandra om ryggen i grupp 2. När ni anländer till hemmet och grupp 3, behöver ni ställa frågan om att få komma tillbaka och bo där igen.

25 – Barnmorska

Bor på landsbygden

“Håller man sig bara lugn, så ordnar det sig i slutänden.”

Relationer: Minst 1 negativ relation i grupp 2 eller 3. Minst en djup, positiv relation i grupp 2 eller 3. Övriga relationer såsom du önskar.

Scen 3

Är det inte så att om du ska överleva och kanske kunna göra skillnad för andra, måste du ta dig till storstaden? Trots att du lämnar andra bakom dig? Trots att det betyder att ditt människovärde räknas i din prestation, i din titel på ett papper? Trots att du inte vet hur det kommer bli där, i staden, bland de som inte behövt göra det här valet? Tvivlen är många och svåra, men din plats är ju här, där du bor och lever. Det måste vara rätt att stanna.

Scen 4

Chocken över bortförseeln är fortfarande stark, även om återseendet av vissa hemifrån mildrar. Samtidigt verkar de lugna, nästan... sövda av stadens rutiner? Har de glömt vad de lämnat? Glömt hur staden prioriterar bort alla som inte passar in i “tryggheten”? Förvirringen är stark. Vad gör de där hemma, vad gör ni med era gamla vänner och vad gör ni med er själva?

Scen 5

Läget är bistrare. Du får in färre och färre patienter som gått hela tiden, och istället fler missfall. Själv försöker du ignorera yrseln som slår till allt oftare, liksom du ignorerar stanken från för många människor på en för liten yta. Rykten om att ni är för många, att det var ett misstag att släppa in er, florerar vilt. Vad håller Kommittén på med egentligen?

Scen 6

Ni kan inte längre överleva i staden, det är uppenbart. Varför ser inte de styrande det? De som kommit hit med dig hemifrån håller med, ni har länge blickat ut genom stängslan och tänkt på att lämna tillsammans, men inte vågat. Nu måste ni, om ni ska orka hela vägen hem. Snart är ni för svaga, för sjuka, döda.

Under scenen ska ni lyfta frågan om att lämna staden, och sedan ge er av med de som vill. Håll gärna varandra om ryggen i grupp 2. När ni anländer till hemmet och grupp 3, behöver ni ställa frågan om att få komma tillbaka och bo där igen.

30 – Lantbrukare, raps och potatis

Bor på landsbygden.

“Den bästa reder sig själv.”

Relationer: Minst 1 negativ relation i grupp 2 eller 3. Minst en djup, positiv relation i grupp 2 eller 3. Övriga relationer såsom du önskar.

Scen 3

Det finns inget val, ska du överleva och kanske kunna göra skillnad för andra, måste du ta dig till storstaden. Trots att du lämnar andra bakom dig. Trots att det betyder att ditt

människovärde räknas i vem du känner, och inte i dina egna kompetenser. Trots att du inte vet hur det kommer bli där, i staden, bland de som inte behövt göra det här valet.

Under scenen ska du ta farväl av de du lämnar, (färdas tillsammans med de andra utvalda,) och nå fram till storstaden.

Scen 4

Livet i staden har blivit vardag. Det där stora anfallet verkar inte ha kommit, och när ni inte orkar vara rädda längre har spänningarna släppt en aning. Där du förut sprang till ditt pass, vågar du nu promenera i maklig takt. Rutinerna Kommittén satte upp var säkert bra initialt, men så viktigt kan det inte vara längre.

Samtidigt är hemlängtan inte mindre stark. Du tänker ofta på de därhemma, hur de har det, om de klarar sig, om de tänker på dig. I stadens trygga tillvaro har du tid att fundera för mycket, och du dras till de andra hemifrån. Ni kan prata om sånt, även om det skulle innebära att du blir sen till ett pass eller två.

Scen 5

Läget är bistrare. Allt oftare blir du hemskickad från dina pass, för att du helt enkelt inte behövs, säger de. Själv försöker du ignorera yrseln som slår till allt oftare, liksom du ignorerar stanken från för många människor på en för liten yta. Rykten om att ni är för många, att det var ett misstag att släppa in er, florerar vilt. Vad håller Kommittén på med egentligen?

Scen 6

Det är en ny verklighet nu. Du vet att säkerheten inte finns någonstans, och att reglerna bestäms av den som har övertaget för stunden. Svea Rikes lag, vilket skämt. Du har fått veta hur det känns att bli bortvald, tvingats hitta nya fotfästen om och om igen. Och ni har alla blivit hårdare, både kroppsligt och själsligt.

Hur har det påverkat hur du ser på dig själv, och på gruppen? Hur har dina relationer påverkats? Vad gör du för att upprätthålla den sköra balans ni har i mat vs antal munnar att mätta?

31 – Egen företagare, bilverkstad

Bor på landsbygden

“Alla behöver en mekaniker!”

Relationer: Minst 1 negativ relation i grupp 2 eller 3. Minst en djup, positiv relation i grupp 2 eller 3. Övriga relationer såsom du önskar.

Scen 3

Det finns inget val, ska du överleva och kanske kunna göra skillnad för andra, måste du ta dig till storstaden. Trots att du lämnar andra bakom dig. Trots att det betyder att ditt människovärde räknas i vem du känner, och inte i dina egna kompetenser. Trots att du inte vet hur det kommer bli där, i staden, bland de som inte behövt göra det här valet.

Under scenen ska du ta farväl av de du lämnar, (färdas tillsammans med de andra utvalda,) och nå fram till storstaden.

Scen 4

Livet i staden har blivit vardag. Det där stora anfallet verkar inte ha kommit, och när ni inte orkar vara rädda längre har spänningarna släppt en aning. Där du förut sprang till ditt pass, vågar du nu promenera i maklig takt. Rutinerna Kommittén satte upp var säkert bra initialt, men så viktigt kan det inte vara längre.

Samtidigt är hemlängtan inte mindre stark. Du tänker ofta på de därhemma, hur de har det, om de klarar sig, om de tänker på dig. I stadens trygga tillvaro har du tid att fundera för mycket, och du dras till de andra hemifrån. Ni kan prata om sånt, även om det skulle innebära att du blir sen till ett pass eller två.

Scen 5

Läget är bistrare. Allt oftare blir du hemskickad från dina pass, för att du helt enkelt inte behövs, säger de. Själv försöker du ignorera huvudvärken som slår till allt oftare, liksom du ignorerar stanken från för många människor på en för liten yta. Rykten om att ni är för många, att det var ett misstag att släppa in er, florerar vilt. Vad håller Kommittén på med egentligen?

Scen 6

Det är en ny verklighet nu. Du vet att säkerheten inte finns någonstans, och att reglerna bestäms av den som har övertaget för stunden. Svea Rikes lag, vilket skämt. Du har fått veta hur det känns att bli bortvald, tvingats hitta nya fotfästen om och om igen. Och ni har alla blivit hårdare, både kroppsligt och själsligt.

Hur har det påverkat hur du ser på dig själv, och på gruppen? Hur har dina relationer påverkats? Vad gör du för att upprätthålla den sköra balans ni har i mat vs antal munnar att mätta?

32 – Pizzabagare

Bor på landsbygden.

“Med ett leende kommer man långt.”

Relationer: Minst 1 negativ relation i grupp 2 eller 3. Minst en djup, positiv relation i grupp 2 eller 3. Övriga relationer såsom du önskar.

Scen 3

Det finns inget val, ska du överleva och kanske kunna göra skillnad för andra, måste du ta dig till storstaden. Trots att du lämnar andra bakom dig. Trots att det betyder att ditt människovärde räknas i vem du känner, och inte i dina egna kompetenser. Trots att du inte vet hur det kommer bli där, i staden, bland de som inte behövt göra det här valet.

Under scenen ska du ta farväl av de du lämnar, (färdas tillsammans med de andra utvalda,) och nå fram till storstaden.

Scen 4

Livet i staden har blivit vardag. Det där stora anfallet verkar inte ha kommit, och när ni inte orkar vara rädda längre har spänningarna släppt en aning. Där du förut sprang till ditt pass, vågar du nu promenera i maklig takt. Rutinerna Kommittén satte upp var säkert bra initialt, men så viktigt kan det inte vara längre.

Samtidigt är hemlängtan inte mindre stark. Du tänker ofta på de därhemma, hur de har det, om de klarar sig, om de tänker på dig. I stadens trygga tillvaro har du tid att fundera för mycket, och du dras till de andra hemifrån. Ni kan prata om sånt, även om det skulle innebära att du blir sen till ett pass eller två.

Scen 5

Läget är bistrare. Allt oftare blir du hemskickad från dina pass, för att du helt enkelt inte behövs, säger de. Själv försöker du ignorera den skarpa hungern som slår till allt oftare, liksom du ignorerar stanken från för många människor på en för liten yta. Rykten om att ni är för många, att det var ett misstag att släppa in er, florerar vilt. Vad håller Kommittén på med egentligen?

Scen 6

Det är en ny verklighet nu. Du vet att säkerheten inte finns någonstans, och att reglerna bestäms av den som har övertaget för stunden. Svea Rikes lag, vilket skämt. Du har fått veta hur det känns att bli bortvald, tvingats hitta nya fotfästen om och om igen. Och ni har alla blivit hårdare, både kroppsligt och själsligt.

Hur har det påverkat hur du ser på dig själv, och på gruppen? Hur har dina relationer påverkats? Vad gör du för att upprätthålla den sköra balans ni har i mat vs antal munnar att mätta?

33 – Lantbrukare, köttjur

Bor på landsbygden

“Långsiktighet lägger grunden.”

Relationer: Minst 1 negativ relation i grupp 2 eller 3. Minst en djup, positiv relation i grupp 2 eller 3. Övriga relationer såsom du önskar.

Scen 3

Det finns inget val, ska du överleva och kanske kunna göra skillnad för andra, måste du ta dig till storstaden. Trots att du lämnar andra bakom dig. Trots att det betyder att ditt människovärde räknas i vem du känner, och inte i dina egna kompetenser. Trots att du inte vet hur det kommer bli där, i staden, bland de som inte behövt göra det här valet.

Under scenen ska du ta farväl av de du lämnar, (färdas tillsammans med de andra utvalda,) och nå fram till storstaden.

Scen 4

Livet i staden har blivit vardag. Det där stora anfallet verkar inte ha kommit, och när ni inte orkar vara rädda längre har spänningarna släppt en aning. Där du förut sprang till ditt pass, vågar du nu promenera i maklig takt. Rutinerna Kommittén satte upp var säkert bra initialt, men så viktigt kan det inte vara längre.

Samtidigt är hemlängtan inte mindre stark. Du tänker ofta på de därhemma, hur de har det, om de klarar sig, om de tänker på dig. I stadens trygga tillvaro har du tid att fundera för mycket, och du dras till de andra hemifrån. Ni kan prata om sånt, även om det skulle innebära att du blir sen till ett pass eller två.

Scen 5

Läget är bistrare. Allt oftare blir du hemskickad från dina pass, för att du helt enkelt inte behövs, säger de. Själv försöker du ignorera hostan som slår till allt oftare, liksom du ignorerar stanken från för många människor på en för liten yta. Rykten om att ni är för många, att det var ett misstag att släppa in er, florerar vilt. Vad håller Kommittén på med egentligen?

Scen 6

Det är en ny verklighet nu. Du vet att säkerheten inte finns någonstans, och att reglerna bestäms av den som har övertaget för stunden. Svea Rikes lag, vilket skämt. Du har fått veta hur det känns att bli bortvald, tvingats hitta nya fotfästen om och om igen. Och ni har alla blivit hårdare, både kroppsligt och själsligt.

Hur har det påverkat hur du ser på dig själv, och på gruppen? Hur har dina relationer påverkats? Vad gör du för att upprätthålla den sköra balans ni har i mat vs antal munnar att mätta?

34 – Lärare, 1-6

Bor på landsbygden

“Man får inte alltid välja vem man ska samarbeta med.”

Relationer: Minst 1 negativ relation i grupp 2 eller 3. Minst en djup, positiv relation i grupp 2 eller 3. Övriga relationer såsom du önskar.

Scen 3

Det finns inget val, ska du överleva och kanske kunna göra skillnad för andra, måste du ta dig till storstaden. Trots att du lämnar andra bakom dig. Trots att det betyder att ditt människovärde räknas i vem du känner, och inte i dina egna kompetenser. Trots att du inte vet hur det kommer bli där, i staden, bland de som inte behövt göra det här valet.

Under scenen ska du ta farväl av de du lämnar, (färdas tillsammans med de andra utvalda,) och nå fram till storstaden.

Scen 4

Livet i staden har blivit vardag. Det där stora anfallet verkar inte ha kommit, och när ni inte orkar vara rädda längre har spänningarna släppt en aning. Där du förut sprang till ditt pass, vågar du nu promenera i maklig takt. Rutinerna Kommittén satte upp var säkert bra initialt, men så viktigt kan det inte vara längre.

Samtidigt är hemlängtan inte mindre stark. Du tänker ofta på de därhemma, hur de har det, om de klarar sig, om de tänker på dig. I stadens trygga tillvaro har du tid att fundera för mycket, och du dras till de andra hemifrån. Ni kan prata om sånt, även om det skulle innebära att du blir sen till ett pass eller två.

Scen 5

Läget är bistrare. Allt oftare blir du hemskickad från dina pass, för att du helt enkelt inte behövs, säger de. Själv försöker du ignorera muskelkramperna som slår till allt oftare, liksom du ignorerar stanken från för många människor på en för liten yta. Rykten om att ni är för många, att det var ett misstag att släppa in er, florerar vilt. Vad håller Kommittén på med egentligen?

Scen 6

Det är en ny verklighet nu. Du vet att säkerheten inte finns någonstans, och att reglerna bestäms av den som har övertaget för stunden. Svea Rikes lag, vilket skämt. Du har fått veta hur det känns att bli bortvald, tvingats hitta nya fotfästen om och om igen. Och ni har alla blivit hårdare, både kroppsligt och själsligt.

Hur har det påverkat hur du ser på dig själv, och på gruppen? Hur har dina relationer påverkats? Vad gör du för att upprätthålla den sköra balans ni har i mat vs antal munnar att mätta?

35 – Kyrkvaktmästare

Bor på landsbygden.

“Ur hämnd kommer bara sorg och oreda.”

Relationer: Minst 1 negativ relation i grupp 2 eller 3. Minst en djup, positiv relation i grupp 2 eller 3. Övriga relationer såsom du önskar.

Scen 3

Det finns inget val, ska du överleva och kanske kunna göra skillnad för andra, måste du ta dig till storstaden. Trots att du lämnar andra bakom dig. Trots att det betyder att ditt människovärde räknas i vem du känner, och inte i dina egna kompetenser. Trots att du inte vet hur det kommer bli där, i staden, bland de som inte behövt göra det här valet.

Under scenen ska du ta farväl av de du lämnar, (färdas tillsammans med de andra utvalda,) och nå fram till storstaden.

Scen 4

Livet i staden har blivit vardag. Det där stora anfallet verkar inte ha kommit, och när ni inte orkar vara rädda längre har spänningarna släppt en aning. Där du förut sprang till ditt pass, vågar du nu promenera i maklig takt. Rutinerna Kommittén satte upp var säkert bra initialt, men så viktigt kan det inte vara längre.

Samtidigt är hemlängtan inte mindre stark. Du tänker ofta på de därhemma, hur de har det, om de klarar sig, om de tänker på dig. I stadens trygga tillvaro har du tid att fundera för mycket, och du dras till de andra hemifrån. Ni kan prata om sånt, även om det skulle innebära att du blir sen till ett pass eller två.

Scen 5

Läget är bistrare. Allt oftare blir du hemskickad från dina pass, för att du helt enkelt inte behövs, säger de. Själv försöker du ignorera illamåendet som slår till allt oftare, liksom du ignorerar stanken från för många människor på en för liten yta. Rykten om att ni är för många, att det var ett misstag att släppa in er, florerar vilt. Vad håller Kommittén på med egentligen?

Scen 6

Det är en ny verklighet nu. Du vet att säkerheten inte finns någonstans, och att reglerna bestäms av den som har övertaget för stunden. Svea Rikes lag, vilket skämt. Du har fått veta hur det känns att bli bortvald, tvingats hitta nya fotfästen om och om igen. Och ni har alla blivit hårdare, både kroppsligt och själsligt.

Hur har det påverkat hur du ser på dig själv, och på gruppen? Hur har dina relationer påverkats? Vad gör du för att upprätthålla den sköra balans ni har i mat vs antal munnar att mätta?

36 – Lokal ICA-handlare

Bor på landsbygden.

Känner till allt och alla i bygden (mer eller mindre).

Relationer: Minst 1 negativ relation i grupp 2 eller 3. Minst en djup, positiv relation i grupp 2 eller 3. Övriga relationer såsom du önskar.

Scen 3

Det finns inget val, ska du överleva och kanske kunna göra skillnad för andra, måste du ta dig till storstaden. Trots att du lämnar andra bakom dig. Trots att det betyder att ditt människovärde räknas i vem du känner, och inte i dina egna kompetenser. Trots att du inte vet hur det kommer bli där, i staden, bland de som inte behövt göra det här valet.

Under scenen ska du ta farväl av de du lämnar, (färdas tillsammans med de andra utvalda,) och nå fram till storstaden.

Scen 4

Livet i staden har blivit vardag. Det där stora anfallet verkar inte ha kommit, och när ni inte orkar vara rädda längre har spänningarna släppt en aning. Där du förut sprang till ditt pass, vågar du nu promenera i maklig takt. Rutinerna Kommittén satte upp var säkert bra initialt, men så viktigt kan det inte vara längre.

Samtidigt är hemlängtan inte mindre stark. Du tänker ofta på de därhemma, hur de har det, om de klarar sig, om de tänker på dig. I stadens trygga tillvaro har du tid att fundera för mycket, och du dras till de andra hemifrån. Ni kan prata om sånt, även om det skulle innebära att du blir sen till ett pass eller två.

Scen 5

Läget är bistrare. Allt oftare blir du hemskickad från dina pass, för att du helt enkelt inte behövs, säger de. Själv försöker du ignorera panikattackerna som slår till allt oftare, liksom

du ignorerar stanken från för många människor på en för liten yta. Rykten om att ni är för många, att det var ett misstag att släppa in er, florerar vilt. Vad håller Kommittén på med egentligen?

Scen 6

Det är en ny verklighet nu. Du vet att säkerheten inte finns någonstans, och att reglerna bestäms av den som har övertaget för stunden. Svea Rikes lag, vilket skämt. Du har fått veta hur det känns att bli bortvald, tvingats hitta nya fotfästen om och om igen. Och ni har alla blivit hårdare, både kroppsligt och själsligt.

Hur har det påverkat hur du ser på dig själv, och på gruppen? Hur har dina relationer påverkats? Vad gör du för att upprätthålla den sköra balans ni har i mat vs antal munnar att mätta?

37 – Arbetslös

Bor på landsbygden.

“Samhället är fullt av orättvisa.”

Relationer: Minst 1 negativ relation i grupp 2 eller 3. Minst en djup, positiv relation i grupp 2 eller 3. Övriga relationer såsom du önskar.

Scen 3

Det finns inget val, ska du överleva och kanske kunna göra skillnad för andra, måste du ta dig till storstaden. Trots att du lämnar andra bakom dig. Trots att det betyder att ditt människovärde räknas i vem du känner, och inte i dina egna kompetenser. Trots att du inte vet hur det kommer bli där, i staden, bland de som inte behövt göra det här valet.

Under scenen ska du ta farväl av de du lämnar, (färdas tillsammans med de andra utvalda,) och nå fram till storstaden.

Scen 4

Livet i staden har blivit vardag. Det där stora anfallet verkar inte ha kommit, och när ni inte orkar vara rädda längre har spänningarna släppt en aning. Där du förut sprang till ditt pass, vågar du nu promenera i maklig takt. Rutinerna Kommittén satte upp var säkert bra initialt, men så viktigt kan det inte vara längre.

Samtidigt är hemlängtan inte mindre stark. Du tänker ofta på de därhemma, hur de har det, om de klarar sig, om de tänker på dig. I stadens trygga tillvaro har du tid att fundera för mycket, och du dras till de andra hemifrån. Ni kan prata om sånt, även om det skulle innebära att du blir sen till ett pass eller två.

Scen 5

Läget är bistrare. Allt oftare blir du hemskickad från dina pass, för att du helt enkelt inte behövs, säger de. Själv försöker du ignorera yrseln som slår till allt oftare, liksom du ignorerar stanken från för många människor på en för liten yta. Rykten om att ni är för många, att det var ett misstag att släppa in er, florerar vilt. Vad håller Kommittén på med egentligen?

Scen 6

Det är en ny verklighet nu. Du vet att säkerheten inte finns någonstans, och att reglerna bestäms av den som har övertaget för stunden. Svea Rikes lag, vilket skämt. Du har fått veta hur det känns att bli bortvald, tvingats hitta nya fotfästen om och om igen. Och ni har alla blivit hårdare, både kroppsligt och själsligt.

Hur har det påverkat hur du ser på dig själv, och på gruppen? Hur har dina relationer påverkats? Vad gör du för att upprätthålla den sköra balans ni har i mat vs antal munnar att mätta?

38 – Frisör

Bor på landsbygden

“Alla har något att bidra med.”

Relationer: Minst 1 negativ relation i grupp 2 eller 3. Minst en djup, positiv relation i grupp 2 eller 3. Övriga relationer såsom du önskar.

Scen 3

Det finns inget val, ska du överleva och kanske kunna göra skillnad för andra, måste du ta dig till storstaden. Trots att du lämnar andra bakom dig. Trots att det betyder att ditt människovärde räknas i vem du känner, och inte i dina egna kompetenser. Trots att du inte vet hur det kommer bli där, i staden, bland de som inte behövt göra det här valet.

Under scenen ska du ta farväl av de du lämnar, (färdas tillsammans med de andra utvalda,) och nå fram till storstaden.

Scen 4

Livet i staden har blivit vardag. Det där stora anfallet verkar inte ha kommit, och när ni inte orkar vara rädda längre har spänningarna släppt en aning. Där du förut sprang till ditt pass, vågar du nu promenera i maklig takt. Rutinerna Kommittén satte upp var säkert bra initialt, men så viktigt kan det inte vara längre.

Samtidigt är hemlängtan inte mindre stark. Du tänker ofta på de därhemma, hur de har det, om de klarar sig, om de tänker på dig. I stadens trygga tillvaro har du tid att fundera för mycket, och du dras till de andra hemifrån. Ni kan prata om sånt, även om det skulle innebära att du blir sen till ett pass eller två.

Scen 5

Läget är bistrare. Allt oftare blir du hemskickad från dina pass, för att du helt enkelt inte behövs, säger de. Själv försöker du ignorera känslan av utmattning som slår till allt oftare, liksom du ignorerar stanken från för många människor på en för liten yta. Rykten om att ni är för många, att det var ett misstag att släppa in er, florerar vilt. Vad håller Kommittén på med egentligen?

Scen 6

Det är en ny verklighet nu. Du vet att säkerheten inte finns någonstans, och att reglerna bestäms av den som har övertaget för stunden. Svea Rikes lag, vilket skämt. Du har fått veta hur det känns att bli bortvald, tvingats hitta nya fotfästen om och om igen. Och ni har alla blivit hårdare, både kroppsligt och själsligt.

Hur har det påverkat hur du ser på dig själv, och på gruppen? Hur har dina relationer påverkats? Vad gör du för att upprätthålla den sköra balans ni har i mat vs antal munnar att mätta?

39 – Lantbrukare, höns- och äggproducent

Bor på landsbygden.

“Man ska inte lägga alla ägg i samma korg.”

Relationer: Minst 1 negativ relation i grupp 2 eller 3. Minst en djup, positiv relation i grupp 2 eller 3. Övriga relationer såsom du önskar.

Scen 3

Det finns inget val, ska du överleva och kanske kunna göra skillnad för andra, måste du ta dig till storstaden. Trots att du lämnar andra bakom dig. Trots att det betyder att ditt människovärde räknas i vem du känner, och inte i dina egna kompetenser. Trots att du inte vet hur det kommer bli där, i staden, bland de som inte behövt göra det här valet.

Under scenen ska du ta farväl av de du lämnar, (färdas tillsammans med de andra utvalda,) och nå fram till storstaden.

Scen 4

Livet i staden har blivit vardag. Det där stora anfallet verkar inte ha kommit, och när ni inte orkar vara rädda längre har spänningarna släppt en aning. Där du förut sprang till ditt pass, vågar du nu promenera i maklig takt. Rutinerna Kommittén satte upp var säkert bra initialt, men så viktigt kan det inte vara längre.

Samtidigt är hemlängtan inte mindre stark. Du tänker ofta på de därhemma, hur de har det, om de klarar sig, om de tänker på dig. I stadens trygga tillvaro har du tid att fundera för mycket, och du dras till de andra hemifrån. Ni kan prata om sånt, även om det skulle innebära att du blir sen till ett pass eller två.

Scen 5

Läget är bistrare. Allt oftare blir du hemskickad från dina pass, för att du helt enkelt inte behövs, säger de. Själv försöker du ignorera sömnsvårigheterna som slår till allt oftare, liksom du ignorerar stanken från för många människor på en för liten yta. Rykten om att ni är för många, att det var ett misstag att släppa in er, florerar vilt. Vad håller Kommittén på med egentligen?

Scen 6

Det är en ny verklighet nu. Du vet att säkerheten inte finns någonstans, och att reglerna bestäms av den som har övertaget för stunden. Svea Rikes lag, vilket skämt. Du har fått veta hur det känns att bli bortvald, tvingats hitta nya fotfästen om och om igen. Och ni har alla blivit hårdare, både kroppsligt och själsligt.

Hur har det påverkat hur du ser på dig själv, och på gruppen? Hur har dina relationer påverkats? Vad gör du för att upprätthålla den sköra balans ni har i mat vs antal munnar att mätta?

40 – Telefonförsäljare

Bor på landsbygden

“Med rätt argument kan du sälja vad som helst.”

Relationer: Minst 1 negativ relation i grupp 2 eller 3. Minst en djup, positiv relation i grupp 2 eller 3. Övriga relationer såsom du önskar.

Scen 3

Det finns inget val, ska du överleva och kanske kunna göra skillnad för andra, måste du ta dig till storstaden. Trots att du lämnar andra bakom dig. Trots att det betyder att ditt människovärde räknas i vem du känner, och inte i dina egna kompetenser. Trots att du inte vet hur det kommer bli där, i staden, bland de som inte behövt göra det här valet.

Under scenen ska du ta farväl av de du lämnar, (färdas tillsammans med de andra utvalda,) och nå fram till storstaden.

Scen 4

Livet i staden har blivit vardag. Det där stora anfallet verkar inte ha kommit, och när ni inte orkar vara rädda längre har spänningarna släppt en aning. Där du förut sprang till ditt pass, vågar du nu promenera i maklig takt. Rutinerna Kommittén satte upp var säkert bra initialt, men så viktigt kan det inte vara längre.

Samtidigt är hemlängtan inte mindre stark. Du tänker ofta på de därhemma, hur de har det, om de klarar sig, om de tänker på dig. I stadens trygga tillvaro har du tid att fundera för mycket, och du dras till de andra hemifrån. Ni kan prata om sånt, även om det skulle innebära att du blir sen till ett pass eller två.

Scen 5

Läget är bistrare. Allt oftare blir du hemskickad från dina pass, för att du helt enkelt inte behövs, säger de. Själv försöker du ignorera hjärtklappningen som slår till allt oftare, liksom du ignorerar stanken från för många människor på en för liten yta. Rykten om att ni är för många, att det var ett misstag att släppa in er, florerar vilt. Vad håller Kommittén på med egentligen?

Scen 6

Det är en ny verklighet nu. Du vet att säkerheten inte finns någonstans, och att reglerna bestäms av den som har övertaget för stunden. Svea Rikes lag, vilket skämt. Du har fått veta hur det känns att bli bortvald, tvingats hitta nya fotfästen om och om igen. Och ni har alla blivit hårdare, både kroppsligt och själsligt.

Hur har det påverkat hur du ser på dig själv, och på gruppen? Hur har dina relationer påverkats? Vad gör du för att upprätthålla den sköra balans ni har i mat vs antal munnar att mätta?

Alternativ scen 6 för utkastade i grupp 2

Det är en ny verklighet nu. Du vet att säkerheten inte finns någonstans, och att reglerna bestäms av den som har övertaget för stunden. Svea Rikes lag, vilket skämt. Du har fått veta hur det känns att bli bortvald, tvingats hitta nya fotfästen om och om igen. Och ni har alla blivit hårdare, både kroppsligt och själsligt.

Hur har det påverkat hur du ser på dig själv, och på gruppen? Hur har dina relationer påverkats? Vad gör du för att upprätthålla den sköra balans ni har i mat vs antal munnar att mätta?

Det är en ny verklighet nu. Du vet att säkerheten inte finns någonstans, och att reglerna bestäms av den som har övertaget för stunden. Svea Rikes lag, vilket skämt. Du har fått veta hur det känns att bli bortvald, tvingats hitta nya fotfästen om och om igen. Och ni har alla blivit hårdare, både kroppsligt och själsligt.

Hur har det påverkat hur du ser på dig själv, och på gruppen? Hur har dina relationer påverkats? Vad gör du för att upprätthålla den sköra balans ni har i mat vs antal munnar att mätta?

Det är en ny verklighet nu. Du vet att säkerheten inte finns någonstans, och att reglerna bestäms av den som har övertaget för stunden. Svea Rikes lag, vilket skämt. Du har fått veta hur det känns att bli bortvald, tvingats hitta nya fotfästen om och om igen. Och ni har alla blivit hårdare, både kroppsligt och själsligt.

Hur har det påverkat hur du ser på dig själv, och på gruppen? Hur har dina relationer påverkats? Vad gör du för att upprätthålla den sköra balans ni har i mat vs antal munnar att mätta?

Det är en ny verklighet nu. Du vet att säkerheten inte finns någonstans, och att reglerna bestäms av den som har övertaget för stunden. Svea Rikes lag, vilket skämt. Du har fått veta hur det känns att bli bortvald, tvingats hitta nya fotfästen om och om igen. Och ni har alla blivit hårdare, både kroppsligt och själsligt.

Hur har det påverkat hur du ser på dig själv, och på gruppen? Hur har dina relationer påverkats? Vad gör du för att upprätthålla den sköra balans ni har i mat vs antal munnar att mätta?

Det är en ny verklighet nu. Du vet att säkerheten inte finns någonstans, och att reglerna bestäms av den som har övertaget för stunden. Svea Rikes lag, vilket skämt. Du har fått veta hur det känns att bli bortvald, tvingats hitta nya fotfästen om och om igen. Och ni har alla blivit hårdare, både kroppsligt och själsligt.

Hur har det påverkat hur du ser på dig själv, och på gruppen? Hur har dina relationer påverkats? Vad gör du för att upprätthålla den sköra balans ni har i mat vs antal munnar att mätta?

Det är en ny verklighet nu. Du vet att säkerheten inte finns någonstans, och att reglerna bestäms av den som har övertaget för stunden. Svea Rikes lag, vilket skämt. Du har fått veta hur det känns att bli bortvald, tvingats hitta nya fotfästen om och om igen. Och ni har alla blivit hårdare, både kroppsligt och själsligt.

Hur har det påverkat hur du ser på dig själv, och på gruppen? Hur har dina relationer påverkats? Vad gör du för att upprätthålla den sköra balans ni har i mat vs antal munnar att mätta?